

Een van de twaalf, Tomas
(dat is Didymus, 'tweeling'),
was er niet bij toen Jezus kwam.
Toen de andere leerlingen hem vertelden:
'Wij hebben de Heer gezien!'
zei hij:

'Alleen als ik de wonden van de spijkers
in zijn handen zie
en met mijn vingers kan voelen,
en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen,
zal ik het geloven.'

Een week later waren de leerlingen
weer bij elkaar
en Tomas was er nu ook bij.
Terwijl de deuren op slot zaten,
kwam Jezus in hun midden staan.
'Vrede zij met jullie!' zei Hij,
en daarna richtte Hij zich tot Tomas:
'Leg je vingers hier
en kijk naar mijn handen,
en leg je hand in mijn zij.
Wees niet langer ongelovig, maar geloof.'
Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!'
Jezus zei tegen hem:
'Omdat je Me gezien hebt, geloof je.
Gelukkig zijn zij die niet zien
en toch geloven.'

Jezus heeft in het bijzijn van zijn leerlingen
nog veel meer tekenen verricht,
die niet in dit boek staan,
maar deze zijn opgeschreven
opdat u gelooft dat Jezus de messias is,
de Zoon van God,
en opdat u door te geloven
leven ontvangt door zijn naam.

Johannes 20, 24-31

We noemen hem doorgaans 'de
ongelovige Tomas'. Een betere naam is
toch wel: 'de *gelovige* Tomas'. Immers, de
evangelist Johannes illustreert in de persoon
van Tomas hoe mensen (wij) kunnen
geloven.

Tomas heeft het moeilijk. Hij kan niet
geloven dat zijn vrienden *de Heer gezien*
hebben. Heeft hij nog te veel verdriet of is
zijn ontgoocheling om de dood van Jezus
nog te groot? Is hij een kritische geest, die
niet zomaar eender wat gelooft? Hij wil
eerst *de wonden van de spijkers* en de
wonde in *Jezus' zijde* zien en aanraken. Hij
wil er zeker van zijn dat het Jezus zelf is die
bij hen is, die Jezus die gemarteld is en
gedood op een kruis. Hij wil er zeker van zijn
dat de leerlingen niet blijven steken in een
diep verlangen, in een herinnering, of in
een wensdroom. Het is allemaal zeer
menselijk. Iedereen maakt het wel eens
mee.

Een week later is *Tomas er ook bij*. Hij krijgt
van zijn vrienden geen verwijten omwille
van zijn *ongeloof* of zijn twijfels. Hij wordt
niet uitgesloten uit de gemeenschap, zoals
wel gebeurde in joodse kringen. Hij wordt
helemaal aanvaard in de kring van zijn
vrienden. Daar mag hij dan ook ontdekken
dat ook Jezus hem aanvaardt zoals hij is. De
wens '*Vrede zij met jullie!*' wordt hier ten
volle werkelijkheid voor Tomas.

Dit verhaal legt letterlijk de vinger op de
wonde. Tomas wordt geconfronteerd met
het lijden en de dood van Jezus en hij durft
die realiteit eindelijk onder ogen zien. Dat
heeft wat tijd gevraagd. Alleen wie het
lijden en de dood erkent, kan geloven in de
verrijzenis. Zonder Goede Vrijdag is er geen
Pasen.

Zo komt Tomas tot zijn geloofsbelijdenis:
'*Mijn Heer, mijn God!*' Het is God, die leven
geeft, ondanks lijden en dood. Hij doet
Jezus opstaan. Hij doet Tomas opstaan.

'Tomas', *dat is Didymus, 'tweeling'*. Hij is
zowel de 'ongelovige' als de 'gelovige'
Tomas. Tot geloof komen en groeien in
geloof is geen rechtlijnig proces. Het is een
voortdurende afwisseling van geloof en
twijfel. Vooral de confrontatie met lijden en
dood doet mensen twifelen, of zelfs
afstand nemen van het geloof en van God.

We hebben leren geloven in "één God, de
almachtige Vader, Schepper van hemel en
aarde"? De geloofsbelijdenis van Nicea
(325) kan de indruk wekken dat Gods
almacht het lijden teniet kan doen. Als dat
dan niet gebeurt, zijn mensen ontgoocheld.
Sommigen besluiten daaruit dat God hen in
de steek laat of zelfs dat Hij niet bestaat.

De warme nabijheid, het begrip en het
geduld van een liefdevolle gemeenschap
kunnen helpen om God op een andere
manier te ontdekken. Hij is levenwekkend
nabij, zeker als mensen (wij) lijden en
sterven. 'Ik zal er zijn' is zijn naam. Hij gunt
en geeft leven dat groter is dan de dood.

Tomas wijst ons de weg. Gedragen door zijn
vrienden ontdekt hij dat Jezus verzezen is en
dat Hij hen nog altijd vrede brengt.

Ieder van ons is Tomas, Didymus, tweeling.
Doorheen de wisseling van geloof en
twijfel/ongeloof kunnen wij groeien in het
vertrouwen dat God niemand in de steek
laat, zeker niet als het leven moeilijk is.

"Mijn Heer, mijn God."
Zo willen wij U graag aanspreken, God,
maar het lukt niet altijd.

Soms denken wij:
"Mijn God, waarom hebt U mij verlaten?"

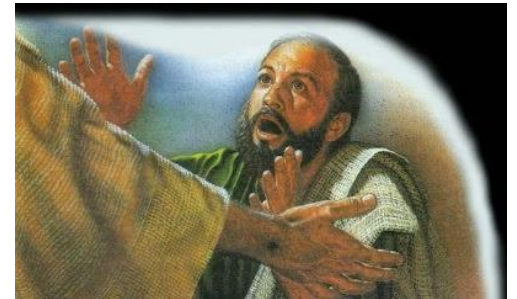
Gun ons een gelovige gemeenschap
die ons aanvaardt
met geloof en twijfels,
die ons in warme verbondenheid
opvangt en draagt .

God, wees er
in alle omstandigheden
en help ons te geloven
in de verrijzenis.

God, wij geloven,
versterk ons geloof.

Amen.

In het licht van Gods woord

De gelovige Tomas